Тъй като тълпа любопитна
Видяла нещо от орела (дивна)
Що бе червейче пъргаво
Из средата светлина;
Като комар бе свирнало
Чрез пощенето движение.
Сядат него други много
Из зелени гадове, —
Карахса се от него старо,
Скачат кичат храсове.
Но не дълго наблюдаваше,
Да не чуе що приказват —
Червеят ... и са чудували
Другите що ще значат.
Чуят ли дали че са карат
И говорят, от нашия пласт,
Като викат са подвадят:
„Ти си нищо друг освен враг!"
„Светлий червей бил се хвали,
Че каквото свещ гори;
Чрез други свещ пламали;
Тъй и луна и кади.
„О ви глупи безсъвестни!
Пробри вълни ни какви!
Ако бъ щеше лицемери,
Все ще двигни сянка ви!
Аз гръб в движение,
Подпирам на тъй твърд;
Вий са крийте из твърдата
Или гнусота ви!
Аз не ща ви светя вече
Какво ви вредит нощи,
Да не виждам далече
Тъй светлини дълбоки.
Едно сърце ми обядно
Са зелено гадно светилнице,
Да бъда, отседнало
Цар надвишал движение.
Чуйте, ви фиданки други
Где ще дигна ли глава?
Ви не сядайте по-горе
Да не легна в под пъта."
Всички гадни не светливи
Неодушени до сърце

О Марице

Марице, Марице на вода,
Марко иво, Марице,
Отъ кого се сливаешь
На кого отиваешь?
— От воюю, Дивице,
Другое моя мила,
Недалечь ни сестрице
Синдал гнезо из камена
И врагове сипрои
Сбиваль се, удивали,
Порощи мои сърца
Во едно събирали,
Противалъ на долу
Пиръ страшенъ поле:
Кулай сила пухарали
Градове пороля градили,
Тиловъ нагъвали,
Отиде нестружали,
Царали военици,
Сапове, гетници...
Ада ме владица,
Из радости не пуща;
Мустрала ме прибрия,
Да надалъ сватуваля,
Ерене ма гака —
Имедъ срещо отиде,
Отместила ме сестрица,
Другарки прове фда,
Гаки до Виломоре:
Тамо ни изгорье
Вода се розливаше...
Потъвеше... загиваше
1883